

пъстра тълпа отъ граждани, войскари, селяни, монаси, просяци, скитници, се блъскаше съ гръмки смѣхове, остри викове, глуми, крамоли, пѣсни. Съ накривени до ухото низки сплескани гугли и блеснали отъ вино очи, момцитѣ се суетѣха около девойкитѣ, които задъхани, съ пламнали лица, прихванати подъ рѣка на дълги редици, разнасяха насамъ-натамъ яркитѣ, весели петна на своитѣ зелени, сини, жълти и червени руби... Нѣкои отъ тѣхъ се залутваха изъ гората да дирятъ звезделъ за късметъ... Много семейства си бѣха послали на пожълтѣлитѣ есенни ливади и лакомо ядѣха готвеното отъ три дни насамъ. Долу край самата рѣка се виеше лудо хоро...

Ана и другаркитѣ ѝ се опжтиха къмъ него.

— Какво ти е? Защо не пѣешъ, защо се не смѣешъ? — я питаха загрижено девойкитѣ.

Хубавото момиче не отвръщаше. Само леко поклащаше глава. Отбѣгваше възхитенитѣ погледи на момцитѣ, вървѣше съ тѣжно оборено чело. За какво ѝ бѣше тази хубава янтароцвѣтна руба, тази хубава алена кърпа? Когато ги носѣше вече безъ радостъ... И тежка въздишка се отломяваше отъ гърдитѣ ѝ. Нѣкъде далече се зачуха радостни викове, които скоро се прелѣха въ дълго непрестанно ликуване. Цѣлата тълпа се раздвижи, залюлѣ, почна да се струпва къмъ рѣката.

— Царски люде! Царски люде! — се чуваха викове.

Ана побѣлѣ цѣла. Нѣкаква сладка умора я закова на мѣстото. Буйни вълни, топла кръвъ залѣха главата ѝ.

Въ далечината се показаха нѣколко конници. Най-напредъ яздѣше нѣкакъвъ момъкъ съ огнецвѣтна туника. Ана го позна веднага. И първото ѝ движение бѣ да избѣга, да се скрие нѣкъде. Но нѣкаква чудна сила я държеше покорна и неподвижна.

Князътъ бавно приближаваше... Кожата на тъмнозлатистия конь блестѣше като коприна подъ коситѣ лъчи на слънцето. Отъ дѣсната му страна, на бѣлѣ конь, яздѣше князь Александъръ, облѣченъ въ гълъбова туника, отъ лѣвата, младиятъ боляръ Добромиръ. Около Йоановата талия се виеше тънка верига отъ сребърни халки. Подъ